

החלום ושברו

עשר שנים של ציפיה עברו על בני הזוג א'... עשר שנים!
עשר פעמים ראש השנה, עשר פעמים יום כיפור,
עשר פעמים חנוכה ופורים וסוכות – וכל שנה גדל
החלום ומתפתח... בשנה הבאה כבר יהיה גם
לנו תינוק.

אבל התינוק עדיין בושש מלבוא. כמה
תפילות? כמה תקוות? כמה טרחות
ויגיעות ואכזבות? ועדיין, התקווה איננה
נראית באופק.

בשנה שעברה, ביקשו ב"בוני עולם"
ליצור תכנית יחודית, הממחישה את
החלקים הריקים, הכואבים, בחייהן של
המשפחות הממתינות. רצו לתת למי
שמעולם לא חווה זאת לחוש במשהו את
התחושה, לחוות את התקווה, להרגיש את
החשש והרצון והשונות והציפיה - - -

בני הזוג א' הסכימו לתת את עצמם.

זה לא היה קל. שבועות ארוכים ארכה הכתיבה
– הכתיבה של אותן נקודות בחייהם. כדי לבחור את
המילים הנכונות, את התחושות שהעיקו, את הזמנים
היפים ואת רגעי התוגה... כל המטענים האלה שבחיי
היום יום הם דלגו מעליהם, ניגפו בהם או נשאו אותם
על גבם – כל אלו עמדו עכשיו על הפרק, במרוכז,
בגוש אחד.

**אבל לבני הזוג א' היתה תקווה לווהטת שסוף
סוף יחול שינוי... שסוף סוף אנשים יבינו, שסוף
סוף ידעו מה לעשות, ובעיקר מה לא לעשות...**

"ראינו את התקופה הזו כשליחות" הם אומרים כשדוק
של לחלוות בעיניים. "למרות שלא הוצאנו החוצה
שום פרט מזהה, שום נקודה הפוגעת בקן המשפחתי
ובצניעות – ידענו כי אנשים רבים יזהו אותנו... אבל כל
כך רצינו שהמצב ישתנה".

ובכנסי הנשים של "בוני עולם" – יכלו אלפי הנשים
להתבונן ולחוות, לראות ולהרגיש, עד נקודה עמוקה
ופנימית שבלב – איך זה לחיות בצילו של החלום,
בצילה של האכזבה, יחד עם האמונה החזקה ובדרך
מלאת המהירות.

**לא היתה עין ששנארה יבשה. התיפחויות
שקטות נשמעו בחלקים לא מועטים של
התכנית. ההזדהות היתה כה עמוקה, כמה
מלאה – שנשים לא ידעו את נפשן.**

להתפלל עליהם... המילים האלה הגיעו גם אל משרדי "בני עולם". שוב ושוב ושוב, אחרי כל כנס...

"פעם ראשונה שהבנתי באמת" סיפרו נשים אחר כך, ושוב מחו דמעה סוררת מקצה העין. "לראות איך נראה שלחן השבת הערוך ביד אוהבת, אבל במקום ילדים צוחקים יושבים בו רק שניים, רק שניים שועמדים ליד החנוכיה, רק אישה אחת ליד נרות השבת ואין עוד מסביבה... לראות את האחין עטוף במגבת כבטלית, ומתפלל בכל חום ליבו על הדוד שרק לו אין עדיין ילדים..." לא היה לב שלא נסער, לא היתה אישה שליבה לא נגע באותו געגוע עמוק

המשאלה הבווערת הושגה. פני הדברים השתנו, לבבות נפתחו והבנות חדשות הכשילו. הרגעים ההם, מול צ' המלטפת בגד תינוק ועוד אין לה אחד כזה להתרפק עליו, מול המשפחה מסביב שאינה מבינה, מול המעבידה שמחמיצה פנים, מול הרגעים הקשים של האכזבות... כל אלו עשו את שלהם. השליחות ביצעה את יעדיה...

הכנס הראשון היה בטבת. חודש טבת תשס"ז. אחרי חודשים ארוכים ולא קלים של הכנות - הוצגה התכנית לראשונה.

תשעה חודשים אחרי כן, נולדו לבני הזוג א' - תאומים. תאומים משלהם, תאומים כאלה, שרק מי שחיכה להם כמעט אחת עשרה שנים יכול לאמוד את ערכם.

שוב נראה ה"חלום" - כמו חלום... והפעם, היה לשברונו פתרון אחר לגמרי - - - פתרון שמח, מאושר ומודה עד אין קץ...

והפירות ממשיכים להבשיל, וההבנות מוסיפות לצמוח, דור חדש גדל על ברכי "בני עולם".

יש משהו קורע לב בלראות את התכנית על הבמה, בלהרגיש את הלב מתכווץ מצער, ושב ומתכווץ, ושב ומתכווץ עד לבלי הכיל... יש משהו נורא עוד יותר בלדעת שאין זה "עוד סיפור" - מדובר במשפחה אמיתית, משלנו... משפחה שהחלקים האלה הם המזון היומיומי שלה...

"רבונו של עולם, תעזור להם" אין מילים לתפילות האלה, הנלחשות בדמע וברטט, בלי להכיר את הדמויות אבל באכפתיות אנושית ויהודית עמוקות כים. "ד' בשמיים, שיהיה להם כבר תינוק, כל כך הרבה הם סבלו - - -" כמה נשים ישבו כך על המקום, אינן מתביישות בדמעות השוטפות את פניהן ללא הפוגה, והעתירו כמה נשים לחשו את המילים האלה, ייחלו אותן, זעקו אותן ללא קול?

האולם היה שקט לגמרי, שקט עד לבלי הכיל. מסכת חיים שלמה נרקמה מול העיניים, והלב היה גדוש עד להתפקע...

ערב, שבילי הגינה ריקים. לבדה היא עומדת שם על יד הנדנדה הריקה, הנדנדה שהיתה מלאה קודם בכל כך הרבה ילדים של אמהות מאושרות, ועכשיו היא ריקה ומכילה את הילד האחד שעוד אין לה... היא עומדת שם ומנדנדת את הנדנדה הריקה, ומנדנדת, ומנדנדת, והלבבות באולם נקרעים בכאב, נקרעים - - - "ד' בשמיים, תעזור להם, תפקוד אותם" עוברת המייה שטופת דמעות בין הנשים. "תעזור להם - - -"

ושוב היא מתעוררת מאותו חלום נורא. התינוקת שלה, התינוקת זהובת התלתלים שנולדה לה סוף סוף - בורחת ממנה... בורחת, בורחת... היא רצה ורצה כדי לתפוס את הפעוטה שלה, אבל לא מצליחה, התקווה מתרחקת, חלום החיים מתחמק ממנה, מתרחק - - - "כמה אפשר, כמה? כמה?" חושבות הנשים, והטישו הרטוב כבר מתפורר בידיהן. **"עשר שנים היא כבר סובלת ככה - - - ד', רק אתה יכול לעזור להם... אנא"**

"איך השם שלהם? אנחנו רוצים להתפלל עליהם" אמרו נשים זו לזו, כאשר השפתיים עדיין רוטטות. הסיפור נגמר בתקווה, אבל עדיין לא בבשורה.... נמשיך

גם הסלולה היזאה של 'קולטור' בהרית - נוצרה לגרום שהנלכחים במקום יצתיכו עבוי הזקוק ליזאה, וכן הסלולה לקבל את צויות "תפילות חנה" בראש השנה. הערה הנשים של "בני עולם" התחננו אלפי נשים עבוי בני הזוג א'. האם היתה לכן מנאות? אין ספק! שרק נשים אל הלה עז כמה התפילות שני יכולות להשפיע... גם בלי לעלות על במות, בלי לתלות שלטים ובלי לגרום רעש - כאשר אנחנו מתפילים על הזקוקים ליזאה - יש לכן מנאות אין סופית...

האין זה מחייב!?

ובשלי הדברים:
האם היתה זו סלולה?
לא יזאה במקורותינו כל סלולה מוצין זו. אבל הנס הלואי שהתרחש מול עיניהן של אלפי אלפי צופות זורם אלונו לחשוב מחדש. עשר נשים הם חיכו, והתכנית עשתה מה שלא עשה דבר אפניה... הסמיכות המדהימה הזו מלמדת - עז כמה שהבנתו מלגת - שלא היה זה 'צרוף מקרים'... סלולות רבות במקורותינו נוצרו להביא לכן שאנשים יתפללו על בעל הצרה. אפילו על חולה היה נצבע בצבע בולט, כדי שכל עובר על יבקע צויו רחמים.